

Ukryta historia wersetu czterdziestego — numer ósmy

Góra

Jeff Pippenger

2026-04-05

Dla Piotra Góra Przemienienia miała miejsce pomiędzy Paneas a krzyżem, a w innym ujęciu Piotr znajduje się pomiędzy chrztem Chrystusa na początku Jego służby a okresem tuż po triumfalnym wjeździe u kresu Jego służby. Te trzy drogowskazy: chrzest, góra i zakończenie triumfalnego wjazdu, są wyznaczone przez trzy chwile, w których przemówił niebiański Ojciec. Trzeci raz, w Jana 12, ma miejsce wtedy, gdy Grecy szukali Jezusa. Chrzest to 9/11, góra znajduje się w historii od Paneas aż do niedzielnego prawa z wersetu szesnastego. Dla Piotra było to Paneas, następnie góra aż do zakończenia triumfalnego wjazdu, co miało miejsce tuż przed tym, jak Chrystus miał zostać uwielbiony po raz drugi.

Teraz dusza moja jest zatrwożona; i cóż mam powiedzieć? Ojcze, wybaw mnie od tej godziny; lecz dlatego przyszedłem na tę godzinę. Ojcze, uwielbij imię swoje. Wtem rozległ się głos z nieba, mówiący: I uwielbiłem, i jeszcze uwielbię. Lud więc, który stał obok i słyszał to, mówił, że zagrzmiało; inni mówili: Anioł przemówił do Niego. Jezus odpowiedział i rzekł: Nie ze względu na mnie rozległ się ten głos, lecz ze względu na was. Teraz odbywa się sąd nad tym światem; teraz księżę tego świata będzie wyrzucony. A Ja, gdy zostanę wywyższony nad ziemię, pociągnę wszystkich do siebie. To zaś powiedział, dając do zrozumienia, jaką śmiercią miał umrzeć. Jan 12:27–33.

Linia wyznaczona przez Księżę Kapłańską dwudziesty trzeci rozdział oraz okres Pięćdziesiątnicy ma na początku znak orientacyjny składający się z trzech kroków, po których następuje pięć dni, oraz końcowy znak orientacyjny o identycznych cechach. Pomędzy tymi znakami orientacyjnymi trzydzieści dni przedstawia okres kapłanów, który kończy się przy święcie trąb. Święto trąb, wniebowstąpienie Chrystusa po czterdziestu dniach nauczania swoich uczniów twarzą w twarz po swoim zmartwychwstaniu oraz dzień pojednania przedstawiają trzy kroki zakończenia linii w Księdze Kapłańskiej, rozdziale dwudziestym trzecim. Po tych trzech krokach następuje pięć dni aż do Pięćdziesiątnicy oraz do święta Namiotów. Po raz trzeci Ojciec niebieski przemówił tuż przed tym, jak Grecy, przedstawiający tych, którzy zostają wywołani z Babilonu przy prawie niedzielnym, starali się o audiencję u Jezusa. Tuż przed prawem niedzielnym Jezus wskazuje na wywyższenie sztandaru na krzyżu. Ziemia została rozjaśniona Jego chwałą przy 11 września i zostaje rozjaśniona ponownie przy prawie niedzielnym.

Cezarea Filipowa, czyli Paneas, jest trzecią godziną, a Cezarea Nadmorska dziewiątą godziną krzyża, gdy rozlega się wezwanie, aby wyjść z Babilonu. Przed krzyżem, będąc jeszcze w proroczej historii Paneas, Piotr znajduje się na górze, lecz wciąż jeszcze przed zakończeniem triumfalnego wjazdu. Paneas trwa aż do krzyża z wersetu szesnastego. Piotr w Paneas jest tuż przed trzystopniową historią święta trąb, wniebowstąpienia i pojednania z dwudziestego trzeciego

rozdziału Księgi Kapłańskiej. Piotr znajduje się w trzydziestu dniach szczególnego pouczenia kapłana.

Szymon staje się Piotrem w Panium i ma jeden krok na górze przed triumfalnym wjazdem. Triumfalny wjazd ilustruje przypowieść o dziesięciu pannach. Tylko pięć wchodzi na wesele, a pięć dni pomiędzy potrójnym znakiem orientacyjnym a Pięćdziesiątnicą stanowi początek triumfalnego wjazdu. Rozpoczyna się on w Święto Trąb, lecz ten znak orientacyjny składa się z połączenia trzech znaków orientacyjnych. Jako jeden znak orientacyjny wskazują one na atak na Nashville w Święto Trąb. Poselstwo Wołania o Północy zostanie właśnie potwierdzone, a pochód pięciu mądrych panien rozpoczyna proces, który prowadzi do śmierci, pogrzebu i zmartwychwstania krzyża, którym jest ustawa niedzielną.

Piotr znajduje się w Paneas, gdy koryguje przepowiednię o kulach ognistych nad Nashville, i zanim podczas wypełnienia tej przepowiedni rozlegnie się święto trąb. Z proroczej konieczności musi najpierw pójść na górę, ponieważ góra poprzedza triumfalny wjazd. Zanim Abraham udał się na górę, jego imię zostało zmienione, a imię Piotra zostało zmienione w Paneas, zanim poszedł na górę. Góra jest próbą Piotra przed wypełnieniem się przepowiedni o kulach ognistych nad Nashville. Wypełnienie to jest trzecią i rozstrzygającą próbą, w której charakter objawia się albo jako radość, albo jako hańba.

Linia roku 457 p.n.e. kończy się pomiędzy Rafią a Panium; przymierze z siedemnastego rozdziału Księgi Rodzaju odpowiada Rafii, a przymierze z szesnastego rozdziału Ewangelii Mateusza odpowiada Panium. Z Panium Piotr udaje się na górę, tak jak Abraham udał się na ofiarowanie Izaaka. Góra w linii Piotra odpowiada górze z czasów Abrahama.

Drogowskaz Abrahama składał się z trzech dni. Przy triumfalnym wjeździe dwóch uczniów zostało posłanych, aby sprowadzić osła, które miało nieść Chrystusa, a w linii Abrahama jego trzydniowa podróż rozpoczyna się od wybrania dwóch sług i osła, który miał nieść drwa na ofiarę Izaaka. Ośmio- lub sześciodniowa podróż Piotra na górę była dla Abrahama trzema dniami. Piotr w Panium znajduje się przed górą i przed odwiązaniem osła, rozpoczynającym wjazd do Jerozolimy, i tam właśnie zaczęły się trzy dni Abrahama. Przy triumfalnym wjeździe Chrystus zatrzymał się na Górze Oliwnej i zapłakał nad Jerozolimą, wyznaczając w ten sposób zakończenie przymierza między Bogiem a dawnym, literalnym Izraelem. Góra Piotra poprzedza triumfalny wjazd; góra Chrystusa przypada na czas triumfalnego wjazdu, a góra Abrahama znajduje się przy zakończeniu tego wjazdu.

Rok 2026 jest rokiem wyborów śródkresowych, w którym dwieście pięćdziesiąty rok szóstego królestwa prorocstwa biblijnego świętuje swoje chwalebne panowanie. To świętowanie jako proroczy punkt środkowy odpowiada Antiochowi Wielkiemu w 207 r. przed Chr., punktowi środkowemu między Rafią a Panium, który wyznacza koniec dwustu pięćdziesięciu lat liczonych od 457 r. przed Chr.

Rozważając cztery linie obejmujące rozdziały od jedenastego aż do dwudziestego drugiego, które dotąd zostały odpieczętowane, (być może istnieją inne przykłady), przechodzimy teraz do tych rozdziałów w Życiu Jezusa. Rozdział jedenasty nosi tytuł Chrztost, a rozdział dwudziesty drugi —

Uwięzienie i śmierć Jana. Jan znajduje się na początku i na końcu, a rozdział siedemnasty, rozdział środkowy, to Nikodem.

„Nikodem przyszedł do Pana, myśląc, że podejmie z Nim rozmowę, lecz Jezus obnażył podstawowe zasady prawdy. Powiedział do Nikodema: Nie tyle wiedzy teoretycznej potrzebujesz, ile duchowego odrodzenia. Nie potrzebujesz zaspokojenia swojej ciekawości, lecz nowego serca. Musisz otrzymać nowe życie z góry, zanim zdołasz pojąć rzeczy niebiańskie. Dopóki ta przemiana nie nastąpi, czyniąc wszystko nowym, wszelkie roztrząsanie ze Mną kwestii Mojego autorytetu lub Mojego posłannictwa nie przyniesie ci żadnego zbawionego pożytku.”

„Nikodem słyszał kazania Jana Chrzciciela o pokucie i chrzcie, który wskazywał ludowi na Tego, który miał chrzcić Duchem Świętym. Sam odczuwał, że wśród Żydów brak jest duchowości, że w znacznej mierze kierują nimi fanatyzm i świeckie ambicje. Żył nadzieję na lepszy stan rzeczy przy przyjściu Mesjasza. Jednak przenikające serca poselstwo Chrzciciela nie doprowadziło go do przekonania o grzechu. Był surowym faryzeuszem i chlubił się swymi dobrymi uczynkami. Cieszył się powszechnym szacunkiem z powodu swej dobroczynności i hojności we wspieraniu służby świątynnej, toteż czuł się pewny przychyłności Boga. Przeraziła go myśl o królestwie zbyt czystym, by mógł je ujrzeć w swoim obecnym stanie.” Życie Jezusa, 171.

Punkt środkowy w Życiu Jezusa znajduje się w linii Nikodema, który reprezentuje ostatnie wezwanie do adwentyzmu w linii zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Reprezentuje on klasę tych, którzy usłyszeli poselstwo poprzednika Chrystusa, lecz nie byli świadomi swego stanu laodycejskiego.

„W rozmowie z Nikodemem Jezus przedstawił plan zbawienia oraz swoją misję wobec świata. W żadnym ze swoich późniejszych wystąpień nie wyjaśnił tak w pełni, krok po kroku, dzieła, które musi zostać dokonane w sercach wszystkich mających odziedziczyć królestwo niebieskie. Już na samym początku swojej służby objawił prawdę członkowi Sanhedrynu, umysłowi najbardziej otwartemu, oraz ustanowionemu nauczycielowi ludu. Lecz przywódca Izraela nie przyjął światła. Nikodem ukrył prawdę w swoim sercu i przez trzy lata było niewiele widocznych owoców”. The Desire of Ages, 176.

Poselstwo Jana oraz jego chrzest Chrystusa przedstawiały poselstwo pierwszego anioła o bojaźni Bożej. Poselstwo Jana było laodycejskim poselstwem usprawiedliwienia przez wiarę, a to poselstwo zostało obdarzone mocą przy chrzcie Chrystusa, tak jak poselstwo Jonesa i Waggonera było poselstwem do Laodycei w 1888 roku. Chrzest Chrystusa oraz rok 1888 były typem przyjścia poselstwa do Laodycei w dniu 11 września, które kończy się w połowie drogi między Rafią a Panium.

Nikodem oznacza „zwycięstwo ludu”, a usprawiedliwienie przez wiarę jest przesłaniem zapieczętowania, które przyszło wraz z poselstwem Jana, zostało umocnione przy chrzcie i określone przez nocne spotkanie Nikodema z Chrystusem. Rozdział dwudziesty drugi opisuje śmierć Jana, wywołującą pośród jego uczniów rozpoznanie sztandaru, który miał zostać podniesiony i pociągnąć wszystkich do Niego. Chrzest był zarówno 9/11, jak i okresem od 18 lipca

2020 do 31 grudnia 2023 roku, gdyż chrzest ilustruje śmierć (2020), pogrzebanie (trzy i pół dnia) oraz zmartwychwstanie (31 grudnia 2023). Następnie nocne spotkanie, w którym zwycięstwo ludu zostaje ukazane jako narodzenie na nowo — od ślepoty Laodycei do wizji dwadzieścia-dwadzieścia Filadelfijczyka. Potem dzieła Chrystusa zostają przedstawione jako podniesienie sztandaru.

Dla Abrahama dzieła Chrystusa w ciągu Jana pozostają w zgodności z ofiarą Izaaka. Dla Piotra ciąg ten kończy się w Cezarei nad morzem, Cezarei Nadmorskiej, o dziewiątej godzinie, gdzie krzyż wzywa wszystkich ludzi do zwycięstwa usprawiedliwienia przez wiarę, które jest poselstwem trzeciego anioła. Poselstwo trzeciego anioła jest poselstwem trzeciego biada islamu, które nadeszło 11 września w pierwszym spotkaniu Balaama z oślicą islamu, następnie w podwojeniu uderzeń przeciwko dosłownej wspaniałej ziemi 7 października 2023 roku, a potem w drugim uderzeniu w Nashville, gdy Balaam prowadzi oślicę islamu przez winnice starożytnej dosłownej i współczesnej duchowej wspaniałej ziemi. Trzecim uderzeniem jest trzęsienie ziemi w postaci rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Tam Izaak zostaje ofiarowany, tam uczniowie Jana, symbol wielkiego mnóstwa, któremu dane są białe szaty męczeństwa, usłyszeli i ujrzeli dzieła chorągwi. Punkty środkowe Księgi Rodzaju, Ewangelii Mateusza i Życia Jezusa wskazują na zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy oraz powołanie pogan.

Wyjaśnienie, jakie Chrystus dał Nikodemowi, dotyczyło działania wiatru, chociaż jego działanie jest niewidzialne.

„Nikodem nadal był zakłopotany, a Jezus posłużył się wiatrem, aby zilustrować znaczenie swych słów: «Wiatr wieje, dokąd chce, i słyszysz jego szum, lecz nie wiesz, skąd przychodzi ani dokąd zmierza; tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha».”

„Wiatr słychać pośród gałęzi drzew, porusza liście i kwiaty; pozostaje jednak niewidzialny i nikt nie wie, skąd przychodzi ani dokąd idzie. Tak jest z działaniem Ducha Świętego na serce. Nie da się go wyjaśnić bardziej, niż można wyjaśnić ruchy wiatru. Człowiek może nie być w stanie wskazać dokładnego czasu ani miejsca, ani prześledzić wszystkich okoliczności w procesie nawrócenia; nie dowodzi to jednak, że nie został nawrócony. Przez działanie równie niewidzialne jak wiatr Chrystus nieustannie pracuje nad sercem. Stopniowo, być może niepostrzeżenie dla tego, kto je otrzymuje, wywierane są wrażenia, które skłaniają duszę ku Chrystusowi. Mogą one być przyjmowane podczas rozmyślenia o Nim, podczas czytania Pisma Świętego albo słuchania słowa z ust żywego kaznodziei. Nagle, gdy Duch przychodzi z bardziej bezpośrednim wezwaniem, dusza z radością poddaje się Jezusowi. Wielu nazywa to nagłym nawróceniem; jest ono jednak wynikiem długiego pozyskiwania przez Ducha Bożego — cierpliwego, długotrwałego procesu.”

„Choć wiatr sam w sobie jest niewidzialny, wywołuje skutki, które można dostrzec i odczuć. Tak też działanie Ducha na duszę objawi się w każdym czynie tego, kto doświadczył Jego zbawczej mocy. Gdy Duch Boży bierze w posiadanie serce, przemienia życie. Grzeszne myśli zostają usunięte, złe uczynki porzucone; miłość, pokora i pokój zajmują miejsce gniewu, zawiści i waśni. Radość zajmuje miejsce smutku, a oblicze odzwierciedla światłość nieba. Nikt nie widzi ręki, która podnosi brzemień, ani nie ogląda światła zstępującego z przybytków w

górze. Błogosławieństwo przychodzi, gdy przez wiarę dusza poddaje się Bogu. Wówczas ta moc, której żadne ludzkie oko nie może dostrzec, stwarza nową istotę na obraz Boga". Życie Jezusa, 172, 173.

11 września późny deszcz zaczął kropić. 11 września islam, przedstawiony w proroczym biblijnym jako „wiatr wschodni”, nadszedł, gdy rozpoczęło się pieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Późny deszcz, który jest poselstwem przedstawionym jako „złoty olej” spływający z dwóch złotych rur Zachariasza, zapoczątkował powoływanie laodycejskich adwentystów dnia siódmego do pokuty. Wiatr Ducha Świętego rozpoczął swoje dzieło nauczania wszystkiego, co jest napisane, oraz posługiwania się poselstwem dawnych ścieżek Jeremiasza, aby przemawiać do serc ślepych Laodycejczyków. Dzieło Ducha Świętego, przedstawione Nikodemowi i objaśnione pełniej jako „krok po kroku”, „dzieło konieczne do wykonania w sercach wszystkich, którzy chcieliby odziedziczyć królestwo niebieskie”. Proces ten został przez Chrystusa przyrównany do działania wiatru, a zachodzi on w okresie „wiatru wschodniego”, który nadszedł 11 września. Izajasz odnosi się do tego samego okresu, mówiąc o gwałtownym wietrze.

Z umiarem, gdy ono wypuszcza pędy, będziesz się z nim spierał; on powstrzyma swój gwałtowny wiatr w dniu wiatru wschodniego. Dlatego przez to nieprawość Jakuba zostanie odpokutowana; a taki będzie cały owoc usunięcia jego grzechu: gdy uczyni wszystkie kamienie ołtarza jak kamienie wapienne roztrzaskane w kawałki, gaje i bałwany nie ostoją się. Izajasz 27:8, 9.

Wszyscy prorocy są ze sobą zgodni w dniach ostatecznych, a Izajaszowy „gwałtowny wiatr” jest Janowymi wiatrami sporu, które są powstrzymywane podczas pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Gwałtowny wiatr Izajasza jest wiatrem wschodnim, który w świadectwie Izajasza zostaje „powstrzymany”, a w świadectwie Jana jest trzymany w ryzach. Janowe wiatry sporu są powstrzymywane, gdy lud Boży jest pieczętowany, a wschodni wiatr Izajasza jest określony jako okres, gdy „nieprawość Jakuba” zostaje „zglądzona”. Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „zglądzona” oznacza dokonanie prześlągnięcia. Pieczętowanie u Jana jest tym samym, co w dziewiątym rozdziale Ezechiela, i jest tym samym, co zglądzenie nieprawości Jakuba. Anioł, który przechodzi przez Jeruzalem, kładąc znak na tych, którzy wzdychają i wołają, jest aniołem, który wstępuje od „wschodu”.

A potem ujrzałem czterech aniołów stojących na czterech krańcach ziemi, powstrzymujących cztery wiatry ziemi, aby wiatr nie wiał na ziemię ani na morze, ani na żadne dr

Aniołem jest Chrystus i wstąpił On w górę pod koniec czterdziestu dni nauczania uczniów twarzą w twarz w okresie Pięćdziesiątnicy, a wstępuje On w górę w święto tręb w Księdze Kapłańskiej dwudziestym trzecim rozdziale, pod koniec trzydziestu dni nauczania twarzą w twarz kapłanów, których reprezentuje liczba trzydzieści.

Rok 2026 jest rokiem wyborów środka kadencji, a same wybory zostały już potwierdzone jako prorocze drogowskazy. Gdyby Demokraci nie ukradli wyborów w 2020 roku, Trump nie wypełniłby zagadki Rzymu. Tą zagadką Rzymu jest to, że jest on ósmy i jest z siedmiu. Ta zagadka identyfikuje Trumpa jako przedstawiciela obrazu bestii, który zawsze występuje jako

ósmym, a jednak jest z siedmiu. W siódmym rozdziale Księgi Daniela trzy spośród dziesięciu rogów pogańskiego Rzymu musiały zostać usunięte, aby mały róg mógł się wznieść. Tam papieski Rzym powstał jako ósmy spośród siedmiu innych rogów, a jednak wyszedł z pogańskiego Rzymu, gdyż miał być z siedmiu. W ósmym rozdziale Księgi Daniela imperium medo-perskie zostało przedstawione przez dwa rogi, następnie Grecja jako jeden róg, który po złamaniu wydał cztery rogi; tak więc zanim pojawia się Rzym, było już siedem rogów, a mały róg Rzymu jest ósmym. Istnieją też inni świadkowie faktu, że Rzym zawsze występuje jako ósmy i jest z siedmiu, lecz głównym punktem odniesienia tej zagadki jest siedemnasty rozdział Apokalipsy.

A tu jest umysł, który ma mądrość. Siedem głów to siedem gór, na których siedzi niewiasta. I jest siedmiu królów: pięciu upadło, jeden jest, a drugi jeszcze nie przyszedł; a gdy przyjdzie, musi krótko pozostać. A bestia, która była, a nie ma jej, i ona jest ósmym, a jest z siedmiu, i idzie na zatracenie. Objawienie 17:9–11.

Skradzione wybory z roku 2020 wskazały na wybory jako na proroczy drogowskaz. Drugim świadectwem tego faktu jest prezydent Carter. Reagan był pierwszym z prezydentów, którzy prowadzą do Trumpa jako ósmego, który jest z siedmiu, ponieważ tworzy on obraz Rzymu. Reagan był pierwszym w szeregu ośmiu prezydentów od czasu końca w roku 1989. Rok 1989 został wypełniony w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersetach od pierwszego do czwartego, i przedstawia świadectwo najbogatszego prezydenta. Reagana poprzedził najgorszy prezydent w historii aż do tamtego momentu. Carter opuścił urząd, pozostawiając nierozwiązany kryzys islamu. Czterdzieści siedem lat później Trump obecnie rozwiązuje problem pozostawiony Reaganowi przez demokratę Cartera. Ponieważ pierwszy i alfa Reagan był republikaninem, typifikującym republikanina na końcu i omegę, Trump również musiał odziedziczyć kryzys islamu stworzony przez poprzedniego prezydenta demokrate, który z proroczej konieczności musiał być najgorszym prezydentem w historii aż do tamtego momentu. Obama, rzecz jasna, wypełnił wszystkie te prorocze cechy, podobnie jak Biden. Aby Reagan mógł typifikować ostatniego, musiał również typifikować nie tylko ósmego, lecz także szóstego. Czyniąc to, Lew z pokolenia Judy musiał kontrolować wybory, aby zapewnić ciąg nieudanych prezydentur poprzedzających Trumpa w obu przypadkach. Wybory są proroczym drogowskazem, a rok 2026 jest wyborami śródk okresowymi dla prezydenta, który jest ósmym, który jest z siedmiu.

Dwustupięćdziesięcioletnia linia Stanów Zjednoczonych rozpoczęła się w 1776 roku i osiąga punkt kulminacyjny w 2026 roku. Dwustupięćdziesięcioletnia linia od 457 r. p.n.e. osiągnęła punkt kulminacyjny w 207 r. p.n.e., pomiędzy wersetami jedenastym i piętnastym, bitwami pod Rafią i Panium. Rafia jest proroczo powiązana z przymierzem obrzezania z siedemnastego rozdziału Księgi Rodzaju, a Panium jest proroczo powiązane z przymierzem stu czterdziestu czterech tysięcy z szesnastego rozdziału Ewangelii Mateusza. Rok 2026 odpowiada 207 r. p.n.e., pomiędzy wersetami jedenastym i piętnastym — pomiędzy Rafią a Panium, co jest zarazem pomiędzy pierwszym przymierzem Boga z ludem wybranym a ostatnim przymierzem Boga z ludem wybranym.

Linie dwustu pięćdziesięciu lat, które kończą się w połowie roku 207 p.n.e. oraz 2026, są zbieżne z linią dwustu pięćdziesięciu lat prześladowania, która rozpoczęła się, gdy miasto Rzym spłonęło w

roku 64. Począwszy od tego momentu, mieszkańcom Jerozolimy przez dziwnego człowieka było ogłaszane siedem lat ostrzeżenia o nadchodzącym zniszczeniu. Gdy nadszedł rok siedemdziesiąty i Jerozolima została zburzona, Kościół Boży został rozproszony i roznieśli ewangelię po całym świecie. W tym samym czasie, gdy Kościół w Efezie głosił zielonoświątkowe poselstwo o zmartwychwstaniu, rozpoczęło się prześladowanie przedstawione przez Kościół w Smyrnie, ponieważ oba kościoły, z proroczej konieczności, przez pewien czas miały biec równolegle. Paweł był przywódcą proroczego Kościoła w Efezie, jednak pisał o obu tych historiach.

Prześladowania, uciski, które mnie spotkały w Antiochii, w Ikonium, w Listrze; jakież prześladowania zniosłem! Lecz z nich wszystkich Pan mnie wybawił. Tak też wszyscy, którzy chcą żyć pobożnie w Chrystusie Jezusie, będą cierpieć prześladowanie. 2 Tymoteusza 3:11, 12.

A.T. Jones wskazuje okres dwustu pięćdziesięciu lat, który rozpoczyna się w roku 64, a kończy edyktem mediolańskim w roku 313. Przez te lata prześladowanie ludu Bożego było prowadzone przez pogański Rzym, lecz poselstwo do zboru w Smyrnie wskazywało dziesięć dni, które oznaczają najcięższe prześladowanie całego tego okresu.

Nie lękaj się żadnej z tych rzeczy, które masz wycierpieć; oto diabeł wtrąci niektórych z was do więzienia, abyście byli doświadczeni; i będziecie mieć ucisk przez dziesięć dni. Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę życia. Objawienie 2:10.

Ów okres prześladowań, reprezentowany przez cesarza Dioklecjana, trwał dziesięć lat, rozpoczynając się w 303 roku i kończąc w 313, gdy panował cesarz Konstantyn Wielki, jak miało to być również przy pierwszym prawie niedzielnym z 321 roku, oraz gdy w 330 roku podzielił Rzym na wschód i zachód. Rok 313 został proroczo naznaczony dyplomatycznym małżeństwem w Mediolanie, kiedy cesarz Konstantyn (władca Zachodu) zaaranżował małżeństwo swojej przyrodniej siostry, Flawii Julii Konstancji, z Licyniuszem, cesarzem sprawującym władzę nad wschodnią (lub mającą się wkrótce stać wschodnią) częścią Cesarstwa Rzymskiego. Małżeństwo to zostało symbolicznie zakończone, gdy Konstantyn podzielił królestwo na wschód i zachód w 330 roku.

Dwustupięćdziesięcioletni okres Nerona rozpoczyna się siedmioletnim okresem, który zaczyna się i kończy oblężeniem, stanowiącym typ końca świata. U schyłku tego okresu nastąpiło wyraźnie zaznaczone dziesięć lat prześladowań. Okres ten rozpoczął się w czasie Efezu, następnie obejmował historię Smyrny aż do kompromisowego kościoła Konstantyna, gdy w roku 313 nadszedł kościół Pergamonu.

Te siedemnaście lat od 313 do 330 znajduje swój odpowiednik w historii Raphii i Panion, gdzie bitwę z 217 r. p.n.e. i bitwę z 200 r. p.n.e. dzieli siedemnaście lat. W bitwie pod Raphią zwyciężył Ptolemeusz, lecz przed bitwą pod Panion już nie żył. Panował jednak przez siedemnaście lat — od 221 r. p.n.e. do 204 r. p.n.e. Trzy linie po 250 lat, powiązane trzema siedemnastkami, wymuszają rozważenie, że rok 313 odpowiada rokowi 2026.

313 był wyraźnym przejściem od prześladowania do kompromisu, wyznaczając tym samym rok 313 jako symbol zmiany o pewnym proroczym charakterze, którą typologicznie ukazywała zmiana od Smyrny do Pergamonu. Pierwszy krok został przedstawiony przez dyplomatyczne małżeństwo, które zakończyło się rozwodem siedemnaście lat później. Drugi krok stanowiło pierwsze prawo niedzielne. Natchnienie poucza nas, że prawo niedzielne jest poprzedzone postępującym, krok po kroku, procesem, obejmującym prawa niedzielne poprzedzające prawo niedzielne określone jako zmuszanie cię do święcenia niedzieli, a także prześladowanie cię za zachowywanie Bożego sabatu dnia siódmego.

„Jeśli czytelnik chce zrozumieć siły, które mają zostać użyte w nadchodzącym niebawem konflikcie, niech tylko prześledzi świadectwo o środkach, jakimi Rzym posługiwał się dla osiągnięcia tego samego celu w minionych wiekach. Jeśli chce wiedzieć, jak zjednoczeni papiści i protestanci postąpią z tymi, którzy odrzucają ich dogmaty, niech zobaczy ducha, jakiego Rzym okazał wobec sabatu i jego obrońców.”

„Królewskie edykty, sobory powszechne oraz kościelne rozporządzenia podtrzymywane przez władzę świecką były stopniami, dzięki którym pogańskie święto osiągnęło swoją zaszczytną pozycję w świecie chrześcijańskim. Pierwszym publicznym środkiem wymuszającym święcenie niedzieli było prawo wydane przez Konstantyna. (A.D. 321.) Edykt ten nakazywał mieszkańcom miast odpoczywać w „czcigodny dzień słońca”, lecz zezwalał mieszkańcom wsi na dalsze wykonywanie prac rolniczych. Choć w istocie był to statut pogański, został on wprowadzony w życie przez cesarza po jego nominalnym przyjęciu chrześcijaństwa.” Wielki bój, 573, 574.

Edykt Mediolański z roku 313 był „królewskim edyktem”, po którym nastąpiły „powszechne sobory oraz kościelne zarządzenia, podtrzymywane przez świecką władzę, [które] były kolejnymi krokami”. Były to postępujące kroki, które doprowadziły do pierwszego prawa niedzielnego w roku 321. Jednym z tych kroków są „kościelne zarządzenia”, takie jak święcenie niedzieli, „podtrzymywane przez świecką władzę”. Okres roku 1888 wskazuje na serię ustaw niedzielnych wprowadzanych do Senatu przez senatora Blaira, które nie przyniosły żadnego rezultatu, lecz w tej samej historii kilka stanów uchwalalo egzekwowane przez państwo prawa niedzielne. Ci dwaj świadkowie wskazują rok 313 jako waymark, w którym „królewskie edykty”, takie jak rozporządzenie wykonawcze, wyznaczały przejście w historii bestii ziemi, której przeznaczeniem jest mówić jak smok.

Gdy Stany Zjednoczone przemawiają jak smok, kończą jako szóste królestwo prorocstwa biblijnego, a czynią to, przemawiając tak samo, jak na początku swego panowania jako szóste królestwo. W 1798 roku Stany Zjednoczone uchwaliły Alien and Sedition Acts, które stanowiły typ prawa niedzielnego. Alien and Sedition Acts z 1798 roku były trzecim z trzech kroków, które rozpoczęły się w 1776 roku wraz z Deklaracją Niepodległości, po której nastąpiła Konstytucja w 1789 roku. Te trzy kroki odpowiadają latom 313, 321 i 330.

1776, 1789 i 1798 były wszystkimi działaniami, które są określone jako mówienie, gdyż natchnienie poucza nas, że „mówienie narodu jest działaniem jego władz ustawodawczych i sądowniczych.” 313, 321 i 330 są wszystkimi znakami drogi związanymi z Konstantynem Wielkim. Zakończenie

starożytnego literalnego Izraela, zarówno królestwa północnego, jak i południowego, jest symbolizowane jako rozwód, i właśnie to przedstawia rok 330. Rozwód między wschodem a zachodem w małżeństwie, które rozpoczęło się siedemnaście lat wcześniej, przy małżeństwie Edyktu Mediolańskiego. W czasie ustawy niedzielnej Stany Zjednoczone wypełnią swój kielich czasu próby i zostaną rozwiedzione z Bogiem pod względem swego proroczego celu, jak zostało to ukazane w typie ziemi opływającej w mleko i miód dla starożytnego Izraela. Natchnienie mówi, że po narodowym odstępstwie następuje narodowa ruina. Dzieje się to wtedy, gdy Bóg rozwodzi się z chwalebnią ziemią, jak przedstawia to rok 330. Od małżeństwa roku 313 poprzez pierwszy z serii narastających ustaw niedzielnych w 321 aż po rozwód w 330. 1776 odpowiada 313, a 1789 odpowiada 321, zaś 1798 odpowiada 330.

330 jest również wypełnieniem 360 lat od bitwy pod Akcjum w 31 r. p.n.e. Akcjum było trzecią przeszkodą Rzymu i tym samym stanowi typ ustawy niedzielnej, kiedy współczesny Rzym pokonuje swoją drugą i trzecią przeszkodę. Przy waymarku 330 bitwa pod Panium łączy się z bitwą pod Akcjum. Bitwa pod Rafią w 217 r. p.n.e. odpowiada wojnie ukraińskiej w 2014 roku; następnie w 2015 roku Trump rozpoczął swoją pierwszą kampanię prezydencką; w 2020 roku oba rogi bestii ziemi zostały zabite; w 2023 roku oba zostały wskrzeszone. W 2024 roku rozpoczęła się próba fundamentów, a w 2025 roku prorocze przymierze ósmego prezydenta i jego papieskiego odpowiednika zostało zaznaczone przez ich wzajemne inauguracje.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.